

jim bo tako in lepo je to kršč. veselje: naj si ga užijó v polni meri!

Eno željo imamo še pri tem po svoji strani. Kakor mi ne sovražimo nikogar, tako pa nas boli, če vidimo kje kako sovraštvo. Naš božji Odrešenik noče sovraštva, on ne pozna razločka, ki ga dela kri ali jezik. Odrešenik je sveta in torej velja njegova kri za vse ljudi in za vsako ljudstvo.

Hudobija je torej in nekrščansko, ako dela človek tak razloček ter stavi eno ljudstvo nad drugo; še večja hudobija pa je tega, ki tak zaničljiv razloček zagovarja ali pa še koga ščuje na to, da ga dela. Ali prav to se poskuša naše dni bolj, kakor le kedaj, zoper slov. ljudstvo. Na vse pretege dela se na to, da se vkuje ono še trje v težki jarem, ki ga nosi že sto in stoletja ter da suče slej, kakor prej krvavi bič nad njim trda roka tujca. V tem je treba pomoči — božiča.

Mi smo prepričani, da tudi ta božič pride ter da se kedaj še sname slov. ljudstvu tujcev jarem z utrujenih ramen. Treba pa je, da se na-nj pripravlja ter da ne obupa, ampak ostane zvesto sv. kat. veri in pri svojem lepem jeziku.

Iz porotnega sodišča v Celju.

Čuden je bil prizor v dvorani Celjske c. kr. okrožne sodnije, dne 25. novembra 1886.

Na klopi zatožencev je sedelo šest oseb, namreč vincarji: Jože Maršinjak, vulgo Gutmann, Andrej Mlakar, Jakob Sprah. Boštjan Rodošek in posestnika Jane Cevek in Andrej Sakelšek, vsi iz Haloz doma.

Iz zatožbe poizvemo to le: Meseca decembra 1885 je umrl v Strajnah Tomaž Danjko, bivši posestnik dveh zemljišč in vinograda za Jablanskem vrhu, bil je udovec, brez otrok in nezakonski sin že preje umrle Uršule Danjko.

Hitro po smrti se je polastila Danjkova nezakonska žlahta dejanske posesti cele zapuščine, ter si je postavila Janeza Ceveka za začasnega oskrbnika.

Sredi prosinca 1886 pa je Andrej Sakelšek prijavil v pismeni vlogi c. kr. Ptujski okrajni sodnji, da je pokojni Tomaž Danjko koncem septembra 1885 napravil pred 4 možmi, to je: Jože Maršinjak, Andrej Mlakar, Jakob Sprah in Boštjan Rodošek, ustmeno oporoko, v kateri je za edinega svojega dediča imenoval Sakelševga sine, gospoda Stefana Sakelšek, sedaj bogoslovca v Celovcu; ter je prosil, naj sodnija da zaslišati te štiri priče. Ti pa so bili poklicani na sodnijo dne 28. prosinca 1886 ter so tam pod prisego povedali:

Rajni Tomaž Sakelšek je nekega dne koncem septembra 1885 bil z Boštjanom Rodošek pri svojem vinogradu, Maršinjak in Sprah sta, vrnivši se iz Ptujja mimo prišla, in pa Andrej

Mlakar, ki je od svoje bližnje hiše prišel po vodo, so bili od Danjkota povabljeni se vsesti k njemu pod staro hruško, in potem je njim vsem povedal, da ima on Sakelšekovega študenta Stefana prav rad, in da hoče, da po njegovi smrti ta Stefan dobi celo njegovo premoženje, kakor leži in stoji, žlahta pa ne dobi nič, ker tudi ni marala za njega, in naj si navzoče priče dobro zapomnijo, kar je zdaj jim povedal.

Zatožba pravi, da je cela ta izpovedba zapriseženih štirih prič bila izmišljena in lažnjiva, ter da sta Janez Cevek in Andrej Sakelšek zapeljala omenjene štiri priče h krivemu pričanju in jih podkupili, zato je bilo vseh šest oseb zatoženih zavoljo hudodelstva goljufije, in da je teh šest imelo namen, poškodovati pravega dediča, namreč cesarki erar, za več ko 300 fl.

Predsedoval je pri obravnavi c. kr. svetovalec g. Dr. Galé, zatožbo je zastopal gosp. A. Reiter, c. kr. pravni substitut, vseh 6 zatožencev je zagovarjal Dr. Josip Serneč iz Celja.

Zatožba trdi, da ni mogoče, da bi rajni Tomaž Danjko bil napravil svojo oporoko pred tacimi ljudmi, kakor so ti štirje viničarji, da je baje rajni bil hudosovražen vsem šestim zatožencem, da je imel dobra prijatelja Matevžiča in Oreška, ktera trdita, da bi gotovo nju klical za priče. Če bi hotel napraviti oporoko, da je rajni tudi še v zadnjih urah pred smrtjo proti dekl. izrekel, da ni res, da bi oporoko napravil na Stefana Sakelšeka, ter da je Andrej Sakelšek s pomočjo Janeza Ceveka podmital ove 4 priče.

(Dalje prih.)

Gospodarske stvari.

Brazde za vodo na njivi in v vrtu.

Brazda dela se za to, da vzprejema to, kar postane preveč vode na njivi, ter jo brž ko brž z nje odpelje. O močnem dežju ali kedar kopni naglo sneg, treba je, da se voda prej ko prej odpravi, predno si naredi sama pot ter tako prereže njivo in ji odnese dobro zemljo.

Da se izgodi pa to, kolikor je moči, dobro, treba je brazde urezati na najnižjih mestih njive. Toda na tem še ni zadosta, ampak treba jih je tako narediti, da teče voda od vseh strani lahko va-nje, njih rob mora tedaj ležati nižje, kakor zemlja okoli njih. Zoper to pravilo se greši po gostem, najraje se napravijo brazde tako, da se njih rob le semtertje prerežejo. Da pa to ni prav, vidi se iz tega, da voda ne išče teh prerez ter si napravi za to pa sama svoje poti.

Ako naj te brazde kaj veljajo, treba jih je z ralom urezati, potem pa jih kaže tudi znotraj ugladiti ter robe potepsti. Tako se zravna

vse doli do dna v brazdi. Le tako bodo brazde koristile, sicer pa je delo zastonj ali mogoče še tudi v škodo.

Kar smo rekli o brazdah, to velja pa tudi za grabne, vse eno ali so globoki ali bolj plitvi. Grabni bi se naj ne trpeli, ako niso dobro narejeni, saj še pritok le bolj ovirajo, kakor pa da bi vode odvažali. Ali če že na to tudi ne gledamo, ti jezovi, kakor se vidijo kraj grabnov, so radi le na škodo, kajti redi se na njih najhuja plevelj in od njih raztrese se je tudi na njivo ali na vrt. Kdo bi pa še ne bil videl na njih luknje pri luknji, ki so si jih miške izvrtale!

Resnica, kedar se dela graben, ne more se vselej ta prst koj odpraviti, toda pozneje pa je mogoče — tedaj, ko je drugo delo že popustilo. Taka prst se lahko vzame za kompost, tu je za-njo mesto, kraj grabna pa je ne kaže pustiti.

Prav sedaj bil bi čas za tako delo in upamo, da se ga naši kmetje ne bodo tvegali.

Sejmovi. Dne 28. dec. v Vitanju. Dne 29. dec. v Stradnu pri Cmureku. Dne 3. jan. 1887 v Bučah in v Mariboru in dne 5. jan. v Lučanah.

Dopisi.

Iz Maribora. (Čveterno hudodelstvo v Celji.) Kakor naznanjajo razni listi, se je v prav kratkem času v celjski okolici pripetilo čveterno hudodelstvo. V začetku decembra je zavrgla neka nezakonska mati svoje 9 mesecev staro dete pod nek kozolec na Babnem. Dete so zjutraj našli še živo. — Kmalu po tem zločinstvu, — bilo je v praznik brezmadežnega spočetja Device Marije — je nesla neka druga nezakonska mati svoje še le par ur staro dete proti mestu ter ga je vrgla na Bregu za plot. Otrok je v hudi zimi zmrznil, našli so ga drugo jutro mrtvo. — V nedeljo, 12. decembra se je podala celjska lovška družba na lov. V nekem časniku smo brali, da so lovci in med njimi celó kmetje, lovili divjačino po Šmiklavškem hribu, ko so verni kristjani stopali na goro k božji službi. Obhajal se je tamkaj god sv. Miklavža. Med temi lovci je bil tudi nek ptujec iz laške župnije, po imenu Anton Doberšek. V nedeljo večer pride ta ptujec z nekim Mlakarjem iz celjske okolice v gostilno na Polulah k Rezecu. Poprej je popival Doberšek že v neki drugi gostilni in se prepiral z nekim kmečkim sinom iz Polul, s Francetom Zupancem. Pri Rezecu najde Doberšek nekega Janeza Kačiča, oženjenega hlapca iz Ložnice. Ne da bi se bil s tem kedaj pričkal, nameri na njega, ter vstreli. Zadel ga je na sprednji strani pod desno ramo; strelivo je ostalo v prsih, in obleka je začela Kačiču goreti. Toda na vsakega je Doberšek nameril s puško,

kdor je hotel pogasiti goreče oblačilo. Slednjič je zčila neka ženska škaf vode v Kačiča ter pogasila ogenj. Kačič je ostal takrat še pri življenji. Po tem se pa poda Doberšek proti Mlakarjevemu domu; tam najde poprej omenjenega Zupanca, nameri ter ga ubije pri priči. V petek potem je pa umrl tudi Kačič. Doberšeka so žandarji kmalu prijeli; prejšnja leta je on bil zaprt zaradi nekega hudodelstva. — Cesar-ska postava veleva nedelje posvečevati roko-delcem in delalcem po tovarnah. Kaj ali bi ne kazalo, da se sklene še postava zoper take ljudi, naj si bodo v kmečki robači ali v gospodski suknji, ki nedelje in praznike Gospodove oskrunjajo in krščanskemu ljudstvu dajejo grdo pohujšanje s tem, da ob svetih dnevih, ne da bi v cerkev hodili, divjajo po lovu?

Od Galicije. (70letnica č. g. župnika.) Na god sv. Miklavža dopolnili so naš župnik, veleč. g. Jožef Matoh 70. leto svoje dobe. Nekateri gg. sosedje bili so se dogovorili, častiljivemu starčku osebno vošiti sreče, da so toliko starost včakali na tako težavni službi, kajti Gališka fara sme se po velikosti prvim faram Celjske dekanije prištevati, čeravno ne šteje 2000 duš. Novo pomrznen sneg bil je edina cesta, ki v Galicijo pelja, popolnoma zaprl, pešpote pa tudi tako skazil, da sta iz so-seščine samo dva mlajša gospoda se zamogla te redke slovesnosti vdeležiti. Nekateri izrazili so po pismu ali po drugem potu svoja srčna čutila. Velika sreča za sivega starčka, ki že 46. leto v Gospodovem vinogradu „vročino dneva nosijo“, da so letos dobile mladega g. kaplana, ki jih v pretežavni njihovi službi prav krepko podpirajo. Da bi le prav dolgo tukaj ostali! Pa brez g. kaplana 70letni g. župnik niso v stanu te fare oskrbljevati, ker jim njih stara bolezen (šen) vedno v glavo sili, ter jim posluh in spomin vedno bolj in bolj slabi. Se jim pa tudi ni čuditi! Dolgih 22 let kaplanovali so po prav težavnih službah, namreč: v Laporju, Koprivnici, Zibiki, Žitalah in na Paki. Sedaj so že 24. leto (od 1. maja 1863.) župnik v Galiciji, pa poslednja leta, ko je toliko pomanjkanje duhovnikov nastalo, še večkrat brez duh. pomočnika. — Naj bi jim bilo dano dne 4. avgusta l. 1891. še pri krepkem zdravju zapeti zlato sv. mešo! To želijo jim njihovi udani farani, kakor tudi iz znanosti. Na mnoga leta!

Dodatek. Onih rudokopov, katere je zemlja v Gališkem rudniku letos binkoštno soboto zasula, doslej še niso odkopali. Ali bodo sploh kedaj do njih prišli, je skoraj že dvomljivo, ker tako počasi stavijo „mašino“, ki bi jih imela na svetlo spraviti. Da bi se le novih rudokopov poleg ne pokopali!

Iz Braslovce. (Občinska volitev.) Kakor je zadnji „Sl. Gosp.“ omenil, bočejo v reanici